

Załącznik nr 2

Zasady stosowania przypisów dolnych w pracach dyplomowych na kierunku Lingwistyka stosowana

Przy sporządzaniu przypisów dolnych w pracach dyplomowych na kierunku Lingwistyka stosowana należy stosować się do kilku zasad:

1. Przypisy dolne umieszcza się na dole strony, pod głównym tekstem pracy.
2. Przypisy dolne służą do cytowania i odwoływania się do źródeł informacji, które zostały wykorzystane w pracy. Należy unikać przypisywania w przypisach własnych komentarzy, interpretacji czy opinii.
3. Przypisy dolne powinny być umieszczone pod tekstem, do którego się odnoszą. Jeśli przypis dotyczy całego akapitu tekstu, umieszcza się go za kropką kończącą ten akapit.
4. Przypisy dolne powinny zawierać informacje o autorze i tytule publikacji, rok wydania oraz numer strony, na której znajduje się dana informacja. Jeśli przypis odnosi się do internetowego źródła, należy wskazać adres URL i datę dostępu do strony.
5. Przypisy dolne powinny być numerowane kolejno za każdym razem, gdy pojawiają się w tekście. Numer przypisu umieszcza się w indeksie górnym. Na przykład: ¹
6. W przypadku cytowania fragmentu tekstu, należy go zamieścić w cudzysłowie i podać numer przypisu. Jeśli cytat jest dłuższy niż trzy wiersze, powinien być wcięty z obu stron i ustalony w mniejszej czcionce.
7. Jeśli w pracy licencjackiej korzysta się z tej samej publikacji wielokrotnie, można wprowadzić skrócone przypisy dolne. W pierwszym pełnym przypisie podajemy wszystkie informacje, a w kolejnych przypisach wystarczy podać jedynie nazwisko autora i skróconą nazwę publikacji oraz numer cytowanej strony.

Przypisy dolne sporządza się według następującego wzoru w pracach pisanych w języku niemieckim:

1. **Imię nazwisko: Tytuł cytowanego dzieła lub opracowania. Warszawa 2023, (miejsce wydania i rok) S. 123** (tu numer cytowanej strony)
2. **Vgl.** - porównaj
3. **S.** - patrz
4. **Ebenda (bzw. als Abkürzung)** - tamże (lub jako skrót)
5. **Ebenda, S. 123f** – tamże numer strony i kolejna (f)

Zasady cytowania w pracach dyplomowych.

Prace dyplomowe zawierają wypowiedzi innych autorów na dany temat. Każdy fragment, który przejmujemy z obcego utworu, czyli cytat musi mieć podane źródło, z którego korzystamy. Źródło cytatu podajemy w przypisie dolnym.

Zasady cytowania w tekście pracy dyplomowej:

Jeżeli odnosimy się do wypowiedzi innego autora bez podawania dosłownego cytatu, podajemy w przypisie dolnym skrót Vgl. (vergleich-porównaj) oraz źródło:

Kleist suchte in seinen *Erzählungen* Gerechtigkeit und forderte kompromisslose Ethik.²

Dosłowne cytaty podajemy w cudzysłowie:

Er „deckte den existentiellen Notstand der Gesellschaft auf“.³

W przypadkach, kiedy cytaty muszą być dopasowane do budowy naszego zdania, wszelkie zmiany w obrębie cytatu należy zaznaczyć w nawiasie kwadratowym:

Wieland ist einer der hervorragendsten Schriftsteller des 18. Jahrhunderts. - Der Autor nennt Wieland „eine[n] der hervorragendsten Schriftsteller des 18. Jahrhunderts“.⁴

Opuszczenia w obrębie cytatu należy zaznaczyć w następujący sposób: [...].

Die Novelle als Gattung ist dazu besonders geeignet, „den Zusammenstoß von individuellem Anspruch und sozialer Norm [...] zu gestalten“.⁵

Dłuższe cytaty powyżej 3 linijek wydzielamy z tekstu pracy i podajemy z wcięciem i zmniejszoną czcionką, już bez cudzysłowu (tab, wielkość czcionki 10p.).

.....
.....⁶
.....

Przykłady zastosowań:

1. „Wielands kulturhistorische Leistung bestand, neben seinen eigenen Werken, in der Vermittlung fremdsprachiger Dichtungen.“⁷

² Vgl. Hans-Dietrich Dahnke (u.a): Geschichte der deutschen Literatur. 1789 bis 1830. Berlin 1978, S. 539.

³ Ernst Borries: Zwischen Klassik und Romantik. Berlin 1983, S. 231.

⁴ Beleg.

⁵ Hans-Dietrich Dahnke (u.a): Geschichte der deutschen Literatur. 1789 bis 1830. Berlin 1978, S. 539.

⁵ Ernst Borries: Zwischen Klassik und Romantik. Berlin 1983, S. 563.

⁶ Beleg.

2. „Wieland suchte die Gegensätze der Zeit auszugleichen, zwischen Vernunft und Empfindung, zwischen (höfischer) Sinnlichkeit und (bürgerlicher) Sittlichkeit eine humane Mitte zu finden, wie er sie bei dem englischen Philosophen Shaftesbury kennengelernt hatte.“⁸
3. Utopisch nennt Karl Mannheim ein Bewußtsein, da sich mit dem es umgebenden »Sein« nicht in Deckung befindet.⁹
4. Vgl.
5. S. (siehe)
6. Ebenda (bzw. als Abkürzung)

Przykład fragmentu pracy dyplomowej wraz z cytataми i przypisami dolnymi:

Kleist suchte in seinen *Erzählungen* Gerechtigkeit und forderte kompromisslose Ethik.¹⁰ Im Vordergrund seines Interesses stand das Problem des Individuums kontra Gesellschaft.¹¹ Er „deckte den existentiellen Notstand der Gesellschaft auf“. ¹² Die Novelle als Gattung ist dazu besonders geeignet, „den Zusammenstoß von individuellem Anspruch und sozialer Norm [...] zu gestalten“. ¹³

Tytuły utworów literackich czy opracowań w tekście pracy podajemy *kursywą*. W przypisach dolnych nie podajemy tytułów kursywą.

Zasady dotyczące przypisów dolnych:

W przypisie dolnym stosujemy następujący schemat opisu bibliograficznego książki lub artykułu:

imię i nazwisko autora: tytuł. podtytuł. Miejsce wydania rok wydania, numer cytowanej strony lub stron.

Christian Zimmermann, Nina Zimmermann(Hrsg.): Familiengeschichten. Biographie und familiärer Kontext seit dem 18. Jahrhundert. Frankfurt a. M. 2008, S. 20.

przy ponownym cytowaniu tej samej książki:
nazwisko autora, początek tytułu, numer strony.

Zimmermann, Zimmermann (Hrsg.): Familiengeschichten, S. 26.

Przy kilkakrotnym cytowaniu tej samej książki w następujących po sobie przypisach:
Ebenda, S. 26. Lub: Ebda, S.26.

⁷ Ernst von Borries/Erika von Borries: Aufklärung und Empfindsamkeit, Sturm und Drang. München1991, (= Deutsche Literaturgeschichte; Bd. 2), S. 157.

⁸ Ebda., S. 157. (Ebenda, S. 157)

⁹ Vgl. Karl Mannheim: Das utopische Bewußtsein. In: Utopie. Begriff und Phänomen des Utopischen. Hrsg. von Arnhelm Neuss. Frankfurt a.M./New York 1986, S. 265-285, hier S. 265.

¹⁰ Vgl. Hans-Dietrich Dahnke (u.a): Geschichte der deutschen Literatur. 1789 bis 1830. Berlin 1978, S. 539.

¹¹ Vgl. ebd., S. 359.

¹² Ernst Borries: Zwischen Klassik und Romantik. Berlin 1983, S. 231.

¹³ Dahnke (u.a): Geschichte, S. 563.

Artykuł w zbiorze artykułów lub w czasopiśmie:

imię i nazwisko autora: tytuł. podtytuł. In: imię i nazwisko redaktora (Hrsg./Red.): tytuł. podtytuł. Miejsce wydania, rok wydania, numery stron całego artykułu w książce, numer cytowanej strony.

Bettina Baumgärtel: Freiheit, Gleichheit, Schwesterlichkeit. Der Freundschaftskult der Malerin Angelika Kaufmann. In: Viktoria Schmidt-Linsenhoff (Hrsg.): Sklavin oder Bürgerin. Französische Revolution und neue Weiblichkeit 1760-1830. Ausstellungskatalog des Historischen Museums Frankfurt. Marburg 1989, S. 325-349, hier S. 328.

Źródło internetowe:

www.frustfrei-lernen.de (Zugang 27.10.23).

Bibliografia:

Bibliografię czyli spis literatury na końcu pracy dyplomowej należy ułożyć alfabetycznie według nazwisk autorów.

Borries, Ernst: Zwischen Klassik und Romantik. Berlin 1983.

Borries, Ernst von/ Erika von Borries: Aufklärung und Empfindsamkeit, Sturm und Drang. München 1991.

Dahnke, Hans-Dietrich (et al.): Geschichte der deutschen Literatur. 1789 bis 1830. Berlin 1978.

Nazwiska autorów jednej pozycji podajemy do trzech autorów. Powyżej trzech autorów podajemy nazwisko i imię pierwszego autora oraz skrót (et al.) = i inni lub (u.a.)= und andere.

Źródła internetowe podajemy osobno:

Źródła internetowe:

www.frustfrei-lernen.de